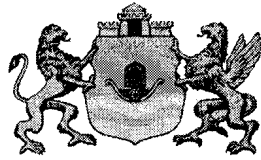

P: ✓ 2008. SZEP. 19.

FERENCVÁROSI ÖNKORMÁNYZAT POLGÁRMESTERE

Szám: Kp/37802/2008/I.

Budapest XXI. Kerület Csepel Önkormányzata
Tóth Mihály polgármester úr részére

Budapest XXI.,
Szent Imre tér 10.
1211

Tisztelt Polgármester úr!

A szeptember 18-án részemre megküldött Képviselőtestületi állásfoglalásra a következőket válaszolom.

Ferencváros történelme bizonyítja, hogy lakossága minden időben befogadó módon viszonyult a máshonnan érkezőkhöz, az újonnan betelepülőkhöz, mindazokhoz, akik önszántukból jöttek közénk, hogy munkájukkal itt keressék boldogulásukat.

Igaz volt ez az utóbbi 30-40 évben is, amikor a belső pesti kerületek voltak a célpontjai egy nagyarányú lakosság mozgásnak (Ennek az önkéntes mozgásnak a legfontosabb indoka a Ferencvárosban több mint 90 %-ban tanácsi kezelésben levő lakásállomány leromlott állapota és nyilvántartásának katasztrofális színvonala). A helyzetet még a Fővárosi Tanács is olyan súlyosnak tartotta, hogy 20 évvel ezelőtt elindította a teljes rehabilitációt, amit azóta a kerületi önkormányzat szívvel-lélekkel folytat. (Az elmúlt 20 évben a kerület saját forrásaiból 33 milliárd forintot fordított erre a területre.)

Értelmezésem szerint a rehabilitáció a menthetetlenül rossz állapotban levő, építészetiileg értéktelen és sok komfort nélküli lakást tartalmazó épületek bontását, a többinek a teljes felújítását jelenti. Mindkét beavatkozás nagy számú család megmozdításával jár. Milyen eszközök vannak erre:

- Készpénzt adunk a bérlőknek a lakás leadásáért cserébe. Ha ez lenne az általunk használt fő eszköz, már rég tele lenne a sajtó a felháborodott emberjogi tiltakozásokkal (most is megjelent ez a motívum, igaz alaptalanul: az elköltöző lakók 10-15 %-a kért és kapott eddig készpénzt).
- Az elköltöztetett bérlőket egy tömbben helyezük el, de legyen ez újonnan épített, felújított vagy vásárolt lakás, kerületen belül vagy kívül, a tiltakozás arról szólna, hogy – új területen ugyan, de – újra létrehozzuk a szegregációt. Ezt az érvelést nem tudnám cáfolni.
- Marad ezután az a lehetőség, hogy úgy biztosítunk az érintett családok mindegyikének jobb körülményeket, hogy tömbszerű elhelyezés helyett szórtabb, de ferencvárosi vagy Ferencváros közeli helyeken (és semmiképpen nem vidéken) adunk lakásokat. Számszerűsítve ez azt jelenti, hogy 1997 és 2007 között az érintett családok egyharmada kapott kerületen kívüli elhelyezést (korábban az önkormányzati tulajdonú lakások nagy száma miatt mindenkit kerületen belül el tudtunk helyezni)

A Csepelt érintő konkrét számok a következők. A jelzett időszakban 16 lakást vásároltunk a XXI. kerületben. Az ott elhelyezett lakók közül 8-an megvásárolták a lakásukat (a ma fizetendő „beugró” több mint fél millió, és ketten már tovább is értékesítették a lakást), 2-nek pedig – összeférhetetlen magatartás miatt - felmondtunk és a bírósági ítéletnek megfelelően kiürítettük a lakást. Látható, hogy a sajtóban megjelent nyilatkozatok enyhén szólva is túlzottak, és különösen nem jelenthetnek nagy problémát az önkormányzati szociális rendszernek.

Ami tényleg problémát okozhat, az egy-egy család túrhetetlen magatartása. És ebbe a kategóriába – a zajos életvitel, italozás, stb. mellett - beleértem azt is, ha egy lakásban az elköltözést megelőzően gyanúsán „megszaporodik” az ott élők száma. Mert az ugye elfogadható, hogy mivel az önkormányzat számára fontos a lakóház ütemes kiürítése, akkor ezt kihasználva se lehessen több vagy nagyobb lakást megszerezni?

Ferencváros az általa ismert „problémás” lakókat eddig sem „exportálta”, az összeférhetetlen magatartást tanúsítókat figyelmeztette, ennek hatástalansága esetén felmondta a bérleti szerződést és végigvitte a bírósági eljárást. Természetesen ugyanígy jár el akkor is, ha a tulajdonában levő lakás nem a kerület területén belül található. Amivel szemben most nem rendelkezünk hatékony eszközökkel, az az a helyzet, ha egy önkormányzati bérlakásba bármikor – átköltözés előtt vagy után – nagy számban újabb családtagok költöznek. Amit ilyenkor meg lehet tenni – és amit a csepeli lakás felajánlásakor is megtettem és amely ajánlatot a Ruszó családnak most is fenntartok -, hogy tekintettel az ott lakók nagy számára, az egy nagy lakás (52 m²) helyett két kisebbet (30-35 m²) keresünk számukra.

Természetesen, ha a Ferencvárosi Önkormányzat tulajdonában levő felszámolandó lakások száma nem haladná még mindig meg az ezret, vagy több – állami vagy saját – forrással rendelkezne, akkor minden családot **jó körülmények** közé tudna juttatni. A mai helyzetben azonban csak a – jelenleginél lényegesen - **jobb körülményeket** tudjuk biztosítani.

Tisztelt Polgármester úr!

Remélem a fenti tények – szemben jó pár a sajtóban megjelent állítással – meggyőzően bizonyítják, hogy a Ferencvárosi Önkormányzat „nem a saját szociális problémáját exportálja” Csepelre. Hozzá tehetném még, hogy az átlagosnál mennyivel többet fordítunk a kerületi hátrányos helyzetű lakosság oktatására, munkához juttatására. De úgy gondolom, nem igazán erről van szó, hanem egy nem elfogadhatóan viselkedő család által okozott problémáról.

Budapest, 2008. szeptember 29.

Tisztelettel:

dr. Gegesy Ferenc
polgármester

